

(46. Ad complementum hujus articuli observandum est quod olim nulla dabatur in feudis successio. Postea tamen fuit moribus, et legibus introducta, ac successive magis extensa, ut clare habetur, lib. 1, *Feud.* tit. 1, ibi: « Antiquissimo enim tempore sic erat in Dominorum potestate connexum, ut quando vellent, possent auferre rem in Feudum a se datam. Postea vero eo ventum est, ut per annum tantum firmitatem haberent; deinde statutum est, ut usque ad vitam fidelis produceretur, sed cum hoc jure successionis ad filios non pertineret, sic progressum est, ut ad filios deveniret, in quem scilicet Dominus hoc vellet beneficium confirmare, quod hodie ita stabilitum est, ut ad omnes (Filios) æqualiter veniat; et infra: Hoc quoque sciendum est, quod beneficium hoc adveniens ex latere ultra fratres patruales non progreditur successionem secundum usum ab antiquis constitutum, licet moderno tempore usque ad septimum gradum sit usurpatum, quod in masculis descenditibus novo Jure usque in infinitum extenditur. »

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(47. Inspecta jam in additione ad articulum præcedentem origine tum natura Feudorum Ecclesiasticorum, agendum esset de legitima eorum Constitutione. In hac autem legitima Constitutione Ecclesiasticorum Feudorum, ad personas constituentes, tum recipientes, ad res, quæ in Feudum aliis dantur, et denique ad modum respiciendum esset. At quia Constitutionibus Summorum Pontificum adempta videtur ea, quæ de jure communi competeat potestas infeudandi; prorsus inutile hodie videtur, de legitima Feudorum Ecclesiasticorum Constitutione disserere. Vide tamen de ea, si lubet, Bohe-mer. in *Decret.* lib. 3, tit. 20, § 29, et plur. seq.

(48. Illud vero hic haud est prætereundum, quod sub quavis prohibitione non venit infeudatio illa quæ nascitur non ex bonis Ecclesiæ, sed ex allodialibus Laicorum rebus per oblationem illam solemnem, de qua in additione ad articulum superiorem verba fecimus; idque quia infeudatio hæc non est alienatio, sed potius directi domini acquisitio.

(49. Neque ob stare potest, quod Prælati ita brevi manu rem Ecclesiæ antea donatam rursus tradere videatur. Non est enim in effectu talis alienatio, quæ prohibita sit jure Canonico, immo commendata et approbata est.

perfecti, qui tamen iis casibus succedunt, in quibus succedunt feminæ, *Zoes.* loc. cit. n. 6. *Gudelin.* *Ibid.* cap. 5, n. 13 et 14. *Vultejus* loc. cit. n. 123, usque ad num. 148. *Rittershusius* *Ibid.* cap. 15, n. 18 et seq. His tamen imperfectis lib. 1. *Feud.* tit. 6, § ult. ex feudorum redditibus alimenta conceduntur. *Voet.* loc. cit. n. 64. (EDIT. BARB.)

(1) Circa varias Investituræ solemnitates vidend.

ARTICULUS III.

Feudum quoad ea quæ concernunt modos, quibus acquiritur, causas, ob quas amittitur, et jura, et obligationes, quas ratione ipsius habent tam Dominus, quam Vassallus.

1. Tribus potissimum modis Feudum acquiri potest, scilicet primo, Pacto et Investitura, secundo, Præscriptione, tertio, Successione. (2. Per pactum intelligitur contractus ille Feudalis, quo Dominus sub certis conditionibus aut oneribus rem suam in Feudum concedit Feudatario, et Feudatarius a Domino recipit. (3. Investitura vero est actus ille solemnus, quo Feudatarius a Domino directo, vel actualiter mittitur in possessionem rei Feudalis, vel signum aliquod, verb. gr. Vexillum, ense, hastam, anulum, etc., juxta Regionis consuetudinem accipit ab ipso Domino sibi dicente, quod tali signo intendat, et velit ei Feudum revera concedere, et illum actualiter investire; lib. 2. *Feud.* tit. 2. (4. Actus autem ille, quo Feudatarius a Domino directo vel ejus deputato actualiter mittitur in possessionem Feudi, est, et dicitur Investitura propria. Actus vero ille, quo traditur signum, est, et vocatur investitura impropria, seu abusiva; lib. 2. *Feud.* tit. 2, ibi: « Investitura quidem proprie dicitur possessio, abusive autem modo dicitur investitura, quando hasta, vel aliud corporeum quodlibet porrigitur a Domino Feudi, se investituram facere dicente. » (5. Investitura necessario requiritur ad acquirendum Feudum, textu expresso in lib. 1. *Feud.* tit. 23, ibi: « Sciendum est, Feudum sine investitura nullo modo constitui posse; » *Rota*, part. 1, recent. decis. 127, num. 9, part. 5, tom. 1, dec. 93, num. 36. (6. Sufficit tamen sive sit investitura propria, sive impropria, et abusiva; lib. 2. *Feud.* tit. 31, in princ. ibi: « Sciendum itaque est, Feudum acquiri investitura, etc., vel eo, quod habetur pro investitura. » (7. Investitura potest per alium, tam dari, quam accipi, lib. 2. *Feud.* tit. 3, circa finem, ibi: « Verum ipse, vel alius pro te investituram faciat, vel suscipiat, nihil interesse putamus (1). »

(8. Feudum acquiritur etiam præscriptione triginta annorum, textu expresso in lib. 2. *Feud.* tit. 26, § *Si quis per*, ibi: « Si quis per triginta annos rem aliquam in Feudum possedit, et servitium Domino exhibuerit, quamvis de ea re non sit investitus, præscriptione tamen triginta annorum se tueri potest. » (9. Ad sic autem præscribendum contra Ecclesiam, vel alia loca pia requiritur spatium quadraginta annorum, cum tale spatium, seu tempus requiratur universaliter ad præ-

Gudelin. de *Jure novissim.* tract. de *Feud.* part. 2, cap. 6 et 8. *Vultejus* de *Feudis* lib. 1, cap. 7, n. 34. *Tholosan.* *Synagm.* jur. civil. lib. 6, cap. 7, 8, 9, 10 et 14. *Rittershusius* in *Novel. Justin.* tract. de *Feudis* lib. 1, cap. 8, n. ultim. *Voet.* in *Pandect.* lib. 38, digress. de *Feudis* n. 37 et plur. seq. (EDIT. BARBIELL.)

scribenda bona immobilia contra Ecclesiam, vel aliam piam causam, cap. de *Quarta* 4, cap. *Ad Aures* 6, cap. *Illud autem* 8, et cap. *Quia judicante* 9, de *Præscriptionibus*, Engel. lib. 3 *Decret.* tit. 20, n. 17. *Reiffenstuel*, *ibid.* n. 16. *Rosental*, de *Feud.* cap. 6, conclus. 78, num. 7, et alii passim. (10. Ad hanc præscriptionem requiritur bona fides, cap. final. de *Præscript.* ubi universaliter statuitur: « Ut nulla valeat absque bona fide præscriptio, tam Canonica, quam Civilis. » Unde *Regula* 2, *Juris*, in 6, sic expresse habet: « Possessor malæ fidei ullo tempore non præscribit. » (11. Sufficit autem bona fides, etiamsi sit sine titulo, quia universaliter ad præscriptionem longissimi temporis bona fides absque titulo sufficit, l. *Sicut in rem*, *Cod. de Præscript.* 30 vel 40 annor. cap. *Sanctorum* 3, de *Præscriptionibus*, et cap. 1, de *Præscript.* in 6. Engel. loc. cit. n. 17. *Reiffenstuel*, l. c. n. 60, et alii passim. (12. Dominus directus contra Vassallum præscribere potest, ut propria, et allodialis res Vassalli evadat Feudalis, si nempe per annos triginta a Vassallo ratione rei alicujus præstantur servitia, vel alia onera Feudalia; *Jul. Clar.* § *Feud.* q. 19, et num. 1. Engel. loc. cit. num. 17. *Reiffenstuel*, loc. cit. num. 16, et alii communiter. (13. Ita etiam Vassallus contra Dominum directum præscribere potest, ut ex re Feudali fiat allodialis ipsius Vassalli, si nempe per annos triginta bona fide nulla servitia vel onera Feudalia præstat, arg. l. *Omnes* 4, *Cod. de Præscript.* Abbas, in cap. *Ad audientiam*, 13, de *Præscript.* num. 17. Engel. loc. cit. num. 42. *Reiffenstuel*, loc. cit. num. 67, et alii (1).

(14. Feudum acquiritur etiam successione, et de hac dictum est abunde articulo antecedenti a num. 13, usque in finem. Vide ibi (2).

(15. Feudum ob quatuor præsertim causas amitti, ac finiri potest, scilicet *Primo*, ob malam alienationem; *Secundo*, ob non petitam investituram; *Tertio*, ob refutatam rem Feudalem; *Quarto*, ob commissam Feloniam. (16. *Primo* igitur Vassallus Feudum amittit, si illud absque Domini directi consensu alienet in casibus, in quibus consensus requiritur; lib. 1. *Feud.* tit. 21, § final. et lib. 2,

(1) Præter allatos acquirendi Feudi modos, alius addi potest per ultimam voluntatem et dum is qui liberam habet rerum suarum administrationem, et Feudi concedendi simulque testandi facultatem, et alteri testamento vel codicillis relinquit jus Feudi in aliqua re allodiali, immobili, aut ea, quæ immobilibus accensetur et in qua Feudum consistere potest. Quo casu legatario danda non videtur rei vindicatio ad Feudi illius legati persecutionem, sed potius adversus hæredem legantis actio ex testamento ad id, ut de re tali sibi jure Feudi relicta investiat, atque ita utile dominium et jus Feudi re ipsa nanciscatur. Cumque mortis causa donatio in plerisque legato similis sit, non dubium quin et per eam recte Feudum acquiratur. *Voet.* loc. cit. n. 50. (EDIT. BARBIELL.)

(2) Hactenus dicta novi Feudi acquisitionem respiciunt. Successio vero potius locum habet in Feudo jam constituto, quam constituendo. Dum enim quis in Feudo succedit non novum constituitur Feudum,

Feud. tit. 30, ubi sic expresse habetur: « Si Vassallus contra Constitutionem Lotharii Regis beneficium alienaverit, si totum, perdat totum, si partem, partem perdat, et ad Dominum revertatur. » Communis. (17. *Secundo*, amittitur Feudum, si contingente mutatione, sive ex parte Domini per mortem, sive ex parte Vassalli intra annum, et diem, de novo non petatur investitura, textu expresso in lib. 2. de *Feud.* tit. 24, ibi: « Prima causa beneficii amittendi hæc fuit, et adhuc est in plerisque Curis, quod, si Vassallus per annum, et diem Domino sub mortuo steterit, quod heredem Domini sui investituram petendo, fidelitatem pollicetur non audierit, tamquam ingratus existens, beneficium amittit; et e converso, si Domino superstitie Vassallus decesserit, et filius ejus per jam dictum tempus neglexerit petere investituram, beneficio carebit. » (18. Ut autem ob neglectam investituræ renovationem Feudum amittatur, necesse est, quod dolose, vel culpabiliter negligatur; lib. 2. *Feud.* tit. 52, § fin. ibi: « Sancimus, si Vassallus non dolose per annum et diem steterit, quod a Domino sui beneficii investituram non petierit, Feudum non ob hoc amittat. » (19. Hæc tamen renovatio investituræ non est in usu in statu Mediolani, *Card. de Luca*, de *Feud.* disc. 59, sub num. 7, et plures alii cum *Borell.* in summa decis. lib. 1, tit. 34, de *Feudis*, num. 94. (20. *Tertio*, amittitur Feudum per refutationem, seu renunciationem, sive resignationem; l. 2. *Feud.* tit. 38. (21. Feudum etiam absque consensu Domini licite, et valide resignari potest in proxime successurum; arg. lib. 2, tit. 36, ibi: « Vassallus etiam sine Domini voluntate recte Feudum refutare potest. » *Card. de Luca*, de *Feud.* disc. 13, num. 12, et communis aliorum. (22. Extraneo tamen nequit absque consensu Domini renunciari, eo quod talis refutatio, seu renunciatio esset vera alienatio, quæ absque consensu Domini fieri nequit; lib. 9. *Feud.* tit. 52 et 53. et sæpe alibi. Communis. (23. Resignatio seu refutatio Feudi antiqui cum consensu Domini facta extraneo, seu etiam ipsi Domino, tenet solum, quandiu talis Vassallus resignans vivit, eo autem mortuo, reddit ad proximos agnatos, æque ac

sed in novum successorem antiquum transfertur, idque fit vel ex testamento, vel ab intestato. *Voet.* loc. cit. n. 42 et 43. Sed Vassallus neque de omnibus Feudis testari potest, verum de solis hæreditariis, et de iis, qui sunt ex pacto et providentia; accedente tamen consensu domini directi, et eorum, quorum interest. *Vultejus* de *Feudis* lib. 1, cap. 9, num. 154, cum plur. seq. et ut infra n. 31, cum seq. De petita, et obtenta de Feudis testandi licentia, et de ipsius licentiæ effectu plura vide apud *Voet.* loc. cit. a n. 44, usque ad 56. Circa modum vero succedendi in feudis, et leges in his successioneibus observandas, vide late disputata per eundem *Voet.* loc. cit. a n. 67, ad n. 85. *Tiraquell.* de *jur. Primogenit.* *Molin.* de *primogenit.* *Hispan.* orig. et natur. *Zoes.* de *Feudis* cap. 11. Plura alia de Feudis, quæ longum esset referre reperies in erudito tractatu *Francisci Duaren.* *Comment. in consuetud. feudal.* tom. 4, p. 133, cum seq. *Anton.* *Contii Method. de Feudis* ad tit. 20, lib. 3. *Decretal.* (EDIT. BARBIELL.)

si non resignasset; lib. 2. *Feud.* tit. 26. § *Titius*, quia jus, quod agnatis ex antiqua investitura competit, alieno facto auferri non potest; arg. l. *Id quod nostrum*, 11. ff. de *Reg. Jur.* (24. Quarto, amittitur Feudum ob commissam Feloniam, quæ Felonia est terminus Feudalis, qui delictum Vassalli Feudo privans significat, lib. 2. *Feud.* tit. 33. (25. Ad quos autem revertatur, an ad Dominum, vel agnatos Vassalli Feudum amissum ob aliquam ex supradictis causis, vide apud Feudistas præsertim Jul. Clar. § *Feudum*, Rosental de *Feudis*; Fachin. lib. 7. per totum, et alios. (26. Jus competens Domino directo Feudi est jus proprietatis, et domini directi in ipso Feudo, seu re Feudali, lib. 2. *Feud.* tit. 23. et ultra habet jus positivum consistens in obligationibus, quibus eidem adstrictus manet Vassallus, quæ obligationes infra enumerabuntur. (27. Obligationes autem ipsius Domini erga Vassallum sunt specialiter sequentes. Primo, ut præstito fidelitatis juramento, Vassallum illico in possessionem mittat, et si moram fecerit, omnem utilitatem Vassallo præstet, lib. 2. *Feud.* tit. 7. Secundo, si Vassallum in re aliena, sive scienter, sive ignoranter, investiverit, tenetur eidem de evictione lib. 2. *Feud.* tit. 8. dummodo Vassallus tempore investituræ nesciverit Feudum sibi conferendum rem esse alienam, cit. lib. 2. tit. 8. ibi: « Qui enim alienæ rei sciens investituram acceperit, nisi pacto speciali sibi prospexerit, de evictione agere non poterit, » et dummodo Vassallus post litem motam, Dominum, ut se defendat, debite monuerit, lib. 2. tit. 25. Tertio, debet Vassallo reciproce fidelitatem; cap. de *Forma* 18. caus. 22. quæst. 5. ibi: « Dominus quoque fidei suo in his omnibus vicem reddere debet. Quod si non fecerit, merito censebitur malefidus, sicut ille qui eorum prævaricatione, vel faciendo, vel consentiendo deprehensus fuerit perfidus, et perjurus. »

(28. Jus competens Vassallo est Dominium utile in Feudo, ita ut rem Feudalem libere administrare, Feudo uti, et frui, et ea omnia circa illud disponere possit, quæ meliorem, non item quæ deteriore reddunt conditionem Feudi; lib. 2. *Feudor.* tit. 8. (29. Obligationes autem ipsius Vassalli erga Dominum directum sunt specialiter sequentes, enumeratæ in cap. de *Forma* 18. caus. 22. q. 5. ibi: « Qui Domino fidelitatem jurat, ista sex semper in memoria habere debet: Incolome, Tutum, Honestum, Utile, Facile, vel Possibile. Incolome videlicet, ne sit in damnum Domino suo de corpore suo. Tutum, ne sit in damnum de secreto suo, vel munitionibus, per quas tatus esse potest. Honestum, ne sit in damnum de sua justitia, vel de aliis causis, quæ ad honestatem ejus pertinere videntur. Utile, ne sit ei in damnum de suis possessionibus. Facile, vel possibile, ne id bonum, quod Dominus suus facere leviter poterat, faciat ei difficile, neve id, quod Possibile erat, esset dotanti proxime in Feudo successura, quia tunc speciem refutationis continere diceretur, quæ non est prohibita alienatio, cum

sufficit abstinere a malo, nisi fiat id quod bonum est, restat ut ex supradictis consilium, et auxilium Domino suo fideliter præstet, si beneficium dignus vult, et salvus esse de fidelitate, quam juravit, » qui textus habetur etiam in lib. *Feud.* tit. 6. (30. Obligatur insuper Vassallus, ut contingente mutatione sive ex parte sui, sive ex parte Domini per mortem, vel alium casum, petat renovationem investituræ et Domino Fidelitatem juret; lib. 2. *Feud.* tit. 21.

(31. Vassallus sine consensu Domini potest alienare Feuda hereditaria concessa sibi pro suis heredibus, et quibuscumque dederit, textu expresso in lib. *Feud.* tit. 48. ibi: « Si quis ea lege alicui dederit Feudum, ut ipse, et sui heredes, et cui ipse dederit habeat, respondeo, iste qui accepit, poterit id vendere, vel donare, vel aliter, si placuerit, etiam sine voluntate Domini alienare. » Communis. (32. Item potest Vassallus sine consensu Domini alienare Feudum proximiori agnato immediate in Feudum successuro. Communis, arg. l. 1. *Feud.* tit. 13. § fin. et lib. 2. tit. 38. (33. Item potest Vassallus etiam absque consensu Domini Feudum alteri in Feudum dare, dummodo subinfendandus sit ejusdem conditionis cum Vassallo Principali, ne fiat deterior conditio Domini, textu expresso in lib. 2. *Feud.* tit. 9. et tit. 34. ibi: « Nec Vassallus Feudum sine voluntate Domini alienabit; In Feudum tamen recte dabit, si secunda Persona sit talis, quæ Feudo servire possit, ut si dans miles est, et ille, qui accepit Feudum, inveniat miles, ad hoc ut Feudum si contingerit, Domino similiter servire, ut et prior possit. » Idem habetur tit. 26. § 5. verb. *Beneficium*. Jul. Clar. § *Feud.* q. 32. Pirhing. lib. 3. *Decr.* tit. 20. num. 18. Reiffenstuel *ibid.* num. 124. et communis aliorum. (34. Item sine consensu Domini potest Vassallus Feudum ad modicum tempus locare, dummodo locatio non sit fraudulenta alienatio, uti esset locatio ad longum tempus, textu expresso in lib. 2. tit. 9. ibi: « Potest locare, nisi locatio esset fraudulenta alienatio. »

(35. Non potest tamen Vassallus sine consensu Domini Feudum donare, lib. 1. *Feud.* tit. 9. Communis. (36. Nec hypothecare, lib. 2. *Feud.* tit. 55. Communis. (37. Nec permutare, cit. lib. 2. *Feud.* tit. 55. Communis. (38. Nec testamento relinquere, aut legare, lib. 1. *Feud.* tit. 8, Communis. (39. Nec in solutum dare, nec in dotem dare, lib. 1. *Feud.* tit. 9. § *Donare*; Rota p. 5. tom. 1. decis. 167. Card. de Luca de *Feud.* disc. 20. num. 2. et alii passim.

(40. Posset tamen Feudum in dotem dari sine consensu Domini, ubi particularis lex vel consuetudo id concederet, cum his leges, vel consuetudines generales cedant arg. c. *Cum tanto* 11. de *Consuetud.* Card. de Luca de *Feud.* disc. 20. n. 4. (41. Item in dotem dari potest sine consensu Domini, ubi mulier, pro cujus dote Feudum datur, esset dotanti proxime in Feudo successura, quia tunc speciem refutationis continere diceretur, quæ non est prohibita alienatio, cum

sit præventiva successio; Card. de Luca de *Feud.* c. disc. 20. n. 5. (42. Item sine consensu Domini mulier Feudaria potest sibi ipsi in dotem Feudum dare, seu assignare, dummodo det, seu assignet inæstimatum; secus autem, si æstimatum ea vera æstimatione, quæ faciat emptionem, cum tunc esset formalis alienatio per viam contractus emptionis, et venditionis, qui occultari dicitur, ut ita distinguendo firmant Isernia et Bald. in c. 1. § *Donare*, *Qualiter olim Feud. poter. alien.* Capyc. *Investit. Feud.* verb. *Pro dote* vers. *Aut sumus in mulier.* A ponte, de *Potest. Præreg. de ascens. Reg. super dot.* in princ. num. 3. Lerata, *Theatr. Feud.* part. 10. dilucid. 60. n. 6. Borell. in *Summa decis.* part. 3. tit. 4. de *Jure dotium*, num. 268. Rosental, de *Feud.* c. 9. concl. 9. n. 9. Card. de Luca de *Feud.* cit. disc. 20. n. 7. et alii passim. (43. Non sic autem in Regno Neapolitano, ubi neque mulier id facere potest sine assensu. Ita cum aliis Card. de Luca de *Feud.* cit. disc. 20. num. 8. (44. Vassallus sine assensu Domini nequit Feudum vendere, nec alio quocumque contractu, quo jus Reale transfertur, alienare, textu expresso in lib. 2. *Feud.* tit. 52. ibi: « Hac Edictali, Deo propitio, perpetuo valitura lege sancimus, ut nulli liceat Feudum totum vel partem aliquam vendere, vel pignurare, vel quoquo modo distrahere, vel alienare, vel pro anima judicare sine permissione illius Domini, ad quem Feudum spectare dignoscitur. » (45. Feudum novum potest Vassallus cum consensu Domini quocumque contractu alienare; lib. 1. *Feud.* tit. 13. § final. (46. Non item antiquum; nisi accedat etiam consensus agnatorum, aliter, mortuo alienante, redit iterum ad proximum agnatum sine refusione ullius pretii, nisi per annum sciens taceat, textu clarissimo in lib. 2. *Feud.* tit. 26. § *Titius*. Comm. (47. Feudum antiquum male alienatum, si proximus agnatus suo tempore non revocet, possunt illud, eo mortuo, agnati remotiores revocare; Fachineus lib. 7. c. 13. Reiffenstuel. loc. cit. num. 128. et communis aliorum. (48. Agnatis competit jus retractus Feudi absque eorum consensu alienati; arg. l. 2. *Feud.* tit. 9. § *Porro*, et tit. 28. § *Titius*. Communis. (49. Licetum est alienare Feudum ad ratificationem Domini, seu sub clausula, et conditione: *Si Dominus consenserit*, Jul. Clarus § *Feudum*, quæst. 14. num. 5. et communis aliorum.

ADDITIONES EX EDITIONE ROMANA.

(50. De successione in Feuda Ecclesiastica jam constituta, paucis hic agendum. Spectandæ autem in primis sunt litteræ Investituræ, et juxta eas successio regulanda est.

(51. Quod si Litteræ investituræ lateant, successio in Feuda hæc Ecclesiastica regulari haud potest secundum jus Longobardicum,

FIDEICOMMISSUM.

SUMMARIUM.

1. Fideicommissum quid sit. — 2. Hæres, qui jubetur restituere hæreditatem, vocatur *Hæres Fidei-*

propterea quod, ut supra in additione ad primum articulum diximus, ut supra feudum Ecclesiasticum non proprium, sed improprium censi debet; Confer Bohemer. in *Decretal.* lib. 3. tit. 2. § 57. et plur. seq. Hertium in *Paræmiis Juris* lib. 2. paræm. 10. in fin. Schilter. ad *Rubric. Jur. Feudal. Alaman.* § 15. Sand. tit. 3. *Consuetud. Feud. Geldr.* § 7. n. 2. et duob. sequent.

(52. Hinc autem non sequitur, feuda Ecclesiastica esse hæreditaria, et alienabilia, quum qualitates hæ Feudi rationem, quoad maximam partem, destruant, efficiantque, ut fere nunquam ad Ecclesiam reverti queant, et directum ipsius dominium fere annihilent. Consuetudine vero feuda Ecclesiastica accipere posse hanc naturam, ut mere hæreditaria sint, ita ut de iis testandi facultas permessa sit, probat post alios Bohemer in *Decretal.* lib. 1. tit. 2. § 64.

(53. In dubio autem femina potius, quam hæreditaria Feuda Ecclesiastica præsumi debent, ut firmat idem Auctor loco mox citato sequenti § 65.

(54. Num autem in Feuda Ecclesiastica succedant Ascendentes et Collaterales, qui a primo acquirente sanguinem haud trahunt, non levis quæstio est. Porro si feuda hæc Ecclesiastica mere hæreditaria sint, succedunt in ea et hi. Quoniam vero non omnia feuda Ecclesiastica habent naturam hanc irregularem, contrarium in dubio est statuendum. Confer itidem Bohemer. ubi supr. § 66.

(55. Quæ dicta hactenus sunt de successione in Feuda Ecclesiastica, quæ constituta reperiantur, eadem locum sibi vindicant, quoad successionem in Feuda Ecclesiastica, si qui in posterum constituentur ex solemnibus oblatione.

(56. Reliquum est, ut verba faciamus de Felonia in his Feudis commissa. Porro Prælatum non adeo rigide circa Feloniam commissam procedere valet præsertim si culpa magis, quam dolo, commissa ea fuerit utpote si debito tempore renovatio investituræ non sit petita, Feltmann. lib. 1. de *Titul. honor.* c. 45. § 21. Alias si gravius quid per dolum in Prælatum commissum sit, privari Feudo Vassallus potest. Vide exempla apud Bohemer. eod. loco § 69.

(57. Remissio Feloniæ spectat ad Prælatum, etiamsi inconsulto Capitulo suscipiat, nisi forsan collatio simul Capitulo debeatur. Cæterum, an post Constitutionem Urbani VIII. qua tum infeudandi, tum reinfendandi, potestas omnis adempta penitus est, competere amplius Prælato possit remissio Feloniæ, dubitari, et non immerito potest.

(58. De altera illa specie Feudi Ecclesiastici in sensu lato, in quo scilicet ipsa Ecclesia recipit in Feudum, consule Bohemer. plur. citat. loc. a § 70. ad fin.

ciarius, item *Hæres gravatus*, item *Hæres Fideicommissarius*. — 3. Is vero, cui jubetur restitui, vocatur *Fideicommissarius simpliciter*. — 4. Fidei-